

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

VIIES OSAKOND

PELLO vs. EESTI

(Kaebus nr 11423/03)

KOHTUOTSUS

STRASBOURG

12. aprill 2007

Käesolev kohtuotsus muutub lõplikuks konventsiooni artikli 44 lõikes 2 sätestatud tingimustel. Kohtuotsust võidakse keeleliselt toimetada.

Asjas Pello vs. Eesti

on Euroopa Inimõiguste Kohus (viies osakond) kojana, kuhu kuuluvad:

P. LORENZEN, *esimees*,
S. BOTOCHAROVA,
V. BUTKEVYCH,
M. TSATSA-NIKOLOVSKA,
R. MARUSTE,
J. BORREGO BORREGO,
R. JAEGER, *kohtunikud*,

ja C. WESTERDIEK, *osakonnasekretär*,
olles nõu pidanud kinnisel istungil 20. märtsil 2007,
teinud järgmise otsuse, mis võeti vastu nimetatud kuupäeval.

MENETLUSE KÄIK

1. Kohtuasi põhineb kaebusel (nr 11423/03) Eesti Vabariigi vastu, mille Eesti kodanik Ain Pello (“kaebaja”) esitas 7. märtsil 2003 Euroopa Inimõiguste Kohtule („EIÕK“) inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni (“konventsioon”) artikli 34 alusel.

2. Kaebajat, kellele anti õigusabi, esindas Tallinnas tegutsev jurist M. Lust. Eesti valitsust („valitsus“) esindas Eesti Vabariigi esindaja EIÕK-s M. Hion, Välisministeeriumi juriidilise osakonna inimõiguste büroo direktor.

3. Kaebaja väitis, et tema artikli 6 lõike 1 ja lõike 3 punkti d kohaseid õigusi on rikutud, kuna tal ei olnud võimalust tema vastu algatatud kriminaalmenetluses küsitleda kahte tunnistajat.

4. 2006. aasta 5. jaanuari otsusega tunnistas EIÕK kaebuse vastuvõetavaks.

ASJAOLUD**KOHTUASJA ASJAOLUD**

5. Kaebaja on sündinud 1981. aastal ja elab Eestis.

6. 2000. aasta 1. oktoobri õhtul peksti ühe Sauel asuva poe kõrval meest, kes suri peavigastuste tagajärjel sündmuskohal. 2. oktoobril 2000 algatas Harju politsei kriminaalmenetluse. Süüdistus esitati kaebajale ja M. K.-le.

7. Pärast eeluurimise tulemuste selgumist saadeti kriminaalasi Harju Maakohtusse. Süüdistuskokkuvõtte kohaselt olid kaebaja ja M. K. tarbinud alkoholi Tallinnast Sauele sõitvas rongis. Sauel olid nad kõndinud poodi,

mille ees nad kohtusid T. N.-iga. Nad sisenesid poodi. Pärast õlle ostmist väljusid kaebaja ja M. K. poest koos. Poe juures kohtusid nad O. U. ja kannatanuga. O. U. sisenes poodi ja kannatanu jäi välja. Kannatanul, kes oli alkoholi mõju all, tekkis vaidlus kaebaja ja M. K.-ga. Viimased ründasid kannatanut ja peksid teda, mille tagajärjel viimane suri. Kui O. U. väljus poest ja nägi oma sõpra maas, lähenes ta kaebajale ja M.K.-le ning nõudis selgitust. Pärast kerget rüselust jooksis O. U. kaebaja ja M. K. eest ära ja sisenes uuesti poodi. Tunnistaja R. L., poe abitöoline, lukustas poe ukse.

8. Süüdistuskokkuvõtte tugines järgmiste isikute ütlustele: kannatanu isa U. T., O. U., kellega koos kannatanu oli poodi tulnud, poe abitöoline R. L., kuriteo ajal poes viibinud mees T. N. ja kuriteopaigast autoga mööda sõitnud mees K. K., kes oli näinud kahte meest kolmandat peksmas, ning läheduses elav K. E., kes oli kuulnud kuriteo toimepanemise õhtul kodus olles hääli. Lisaks sellele tugineti muu hulgas sündmuskoha vaatlusprotokollile ja skeemile, fotodele, kohtueksperdi arvamusele koos lisadega, K. K. ütluste olustikuga seostamise protokollile ning K. K. ja kaebaja vastastamise protokollile.

9. 2001. aasta augustis liideti kriminaalasi teise asjaga, milles kaebaja oli samuti süüdistatav. Kriminaalajas oli kokku viis süüdistatavat.

10. 19. septembril 2001 lükkas maakohus istungi edasi.

11. 2001. aasta 6. novembri istungil esitas prokurör muudetud süüdistuse osas, mis ei ole käesoleva kaebusega seotud. Kaebaja kaitsja taotles istungi edasilükkamist ning kõikide tunnistajate ja kohtueksperdi väljakutsumist. Samuti taotles ta kohtueksperdile täiendavate küsimuste esitamist. Prokurör teatas kohtule, et tunnistaja K. K. on surnud. Kohus lükkas istungi edasi.

12. Maakohus arutas asja 29. novembril 2001 ja 4. aprillil 2002.

13. 2001. aasta 29. novembri istungil leidis kaebaja kaitsja, et vajalik on tunnistajate O. U., T. N., R. L. ja K. E. istungil osalemine. Ta märkis, et ta oli esitanud taotluse kohtueksperdi istungile kutsumise kohta. Kohus kuulas üle kaebaja, M. K. ja U. T. Lisaks sellele tegi kohus avalikuks tunnistajate K. K. ja R. L. eeluurimise ajal antud ütluste kirjalikud protokollid, samuti M. K. ülekuulamise protokoll, kaebaja ja K. K. vastastamise protokoll ning K. K. ütluste olustikuga seostamise protokoll. Maakohus rahuldab taotluse kutsuda välja tunnistajad O. U., T. N. ja R. L. ning määras täiendekspertiisi. Ekspert esitas täiendekspertiisi 29. jaanuaril 2002.

14. 4. aprillil 2002 toimus maakohtus järgmine istung. Kuulati üle tunnistaja R. L. ja loeti ette tema eeluurimise käigus antud ütluste kirjalik protokoll. Tunnistajad O. U. ja T. N. kohtusse ei ilmunud. Kohus oli saatnud neile kohtukutsed, kuid postiteenistus oli kirjad maakohtule tagastanud posti hoidmistähtaja möödumise tõttu. Lisaks sellele avaldas kohus tunnistaja K. K. antud ütluste kirjaliku protokoll, kaebaja ja K. K. vastastamise protokoll ja mitmeid muid materjale. Kaebaja kaitsja nõudis tunnistajate O. U. ja T. N.-i ilmunist kohtuistungile. Maakohus jättis taotluse rahuldamata ja lõpetas asja arutamise samal päeval.

15. Harju Maakohus tegi otsuse 10. aprillil 2002. Kaebaja mõisteti süüdi kriminaalkoodeksi paragrahvi 107 lõike 2 punktide 1 ja 2 alusel üliraske kehavigastuse tahtlikus tekitamises, mis oli eluohtlik ja mis ettevaatamatuse tõttu põhjustas kannatanu surma ning mis oli toime pandud huligaansel ajendil. Kohus mõistis talle karistuseks kolm aastat vabadusekaotust. Kohtuotsus tugines kohtueksperdi arvamusele ja selle lisadele, tunnistajate K. K. ja K. E. eeluurimise käigus antud ütlustele ning tunnistaja R. L.-i ütlustele. Samuti tugines kohus oma otsuses sündmuskoha vaatlusprotokollile ja skeemile ning lisatud fotodele, dokumentaalsete asitõendite vaatluse protokollile ja lisatud fotodele ning kannatanu surmatunnistusele. Kohus tegi muu hulgas kindlaks, et kaebaja ja M. K. olid kannatanut rünnanud ja et nad olid olnud valmis ründama ka K. K.-d ja O. U.-d, kes oli sekkunud.

16. Kaebaja kaitsja kaebas maakohtu otsuse edasi. Ta vaidlustas maakohtu keeldumise kutsuda tunnistajad O. U. ja T. N.-i kohtuistungile, leides, et nende ütlused oleksid võinud kaebajat toetada. Samuti kaebas ta, et maakohtu järeldused olid tehjoludega vastuolus, viidates muu hulgas, et tunnistajate ütlused, millele kohus oma otsuses tugines, olid vasturääkivad. Ta taotles tunnistajate O. U. ja T. N.-i kohtusse kutsumist ja kaebaja õigeksmõistmist talle esitatud süüdistuses.

17. 12. juunil 2002 toimus Tallinna Ringkonnakohtu istung. Kohtusaalis viibis ka T. N. Kohus aga jättis rahuldamata kaebaja kaitsja nõude T. N. tunnistajana üle kuulata.

18. Samal kuupäeval tegi ringkonnakohus oma otsuse. Kohus tuvastas, et maakohus oli korduvalt saatnud kohtukutseid tunnistajatele O. U. ja T. N. Kuna postiteenistus oli kirjad maakohtule tagastanud, järeldas ringkonnakohus, et tunnistajate asukoht ei olnud maakohtule teada. Maakohus toimis nende eeluurimise käigus antud ütluste avaldamisel seaduslikult. Kuna maakohus avaldas ütlused ja vaatas need oma istungil läbi, kasutas ta neid ütlusi tõenditena kooskõlas seadusega. Ringkonnakohus märkis, et kaebaja kaitsja ei täpsustanud maakohtus ega oma kaebuses, millist teavet ta soovis nendelt tunnistajatelt saada. Ringkonnakohus jättis kaebuse rahuldamata osas, mis käsitles väidetavat tõendite puudumist ja maakohtu järelduste mittevastavust tehjoludele, tuginedes tunnistaja K. K. eeluurimise käigus antud ja maakohtu istungil avaldatud ütlustele ning tunnistaja R. L.-i kohtueelse uurimise käigus antud ütlustele, mida viimane istungil kinnitas. Ringkonnakohus märkis, et maakohus oli kohtualuse ütlused õigustatult arvestamata jätnud. Ringkonnakohus viitas ka U. T. maakohtu istungil antud ütlustele ja kohtueksperdi arvamusele. Kohus jättis maakohtu otsuse sisulises osas muutmata, jättes siiski kaebaja ja M. K. käitumisest välja huligaansuse ajendi (kriminaalkoodeksi paragrahvi 107 lõike 2 punkt 2). Prokuröri apellatsioonprotest karistuse osas rahuldati osaliselt ja kaebajat karistati kriminaalkoodeksi paragrahvi 107 lõike 2 punkti 1 alusel viieaastase vabadusekaotusega.

19. Kaebaja kaitsja esitas kassatsioonkaebuse Riigikohtule. Ta vaidlustas taas maakohtu keeldumise kutsuda tunnistajad O. U. ja T. N.-i kohtuistungile, leides, et pelgalt asjaolu, et tunnistajad ei olnud neile postiasutusest saadetud kirjadele järele läinud, ei andnud alust järeldada, et nende elukoht oli muutunud ja nende asukoht oli kohtule teadmata. Ta märkis, et maakohus ei olnud andnud politseile täitmiseks määrust tagada tunnistajate ilmumine kohtuistungile.

20. 16. oktoobril 2002 jättis Riigikohus kassatsioonkaebuse rahuldamata. Ta leidis, et maakohus ei olnud rakendanud kõiki võimalikke vahendeid, et tagada kaebajale asja õiglane arutamine konventsiooni artikli 6 lõike 1 kohaselt, kuna maakohus ei andnud politseile täitmiseks määrust tunnistajate sundtoomiseks kohtusse. O. U. ja T. N.-i eeluurimise käigus antud ütluste avaldamisega viisil, et kaebajal puudus võimalus neile küsimusi esitada, rikkus maakohus ka artikli 6 lõike 3 punkti d nõudeid. Siiski, olles analüüsinud põhjalikult Euroopa Inimõiguste Kohtu praktikat, leidis Riigikohus, et puudub alus maakohtu ja ringkonnakohtu otsuste tühistamiseks, kuna kaebaja süüdimõistmine ei põhinenud täielikult ega määravas ulatuses tunnistajate O. U. ja T. N.-i ütlustele.

ÕIGUSKÜSIMUSED

I. KONVENTSIOONI ARTIKLI 6 LÕIKE 1 JA LÕIKE 3 PUNKTI d VÄIDETAV RIKKUMINE

21. Kaebaja väitis, et talle ei olnud võimaldatud asja õiglast arutamist ja et tema kaitseõigusi oli rikutud. Talle ei olnud antud võimalust küsitleda tunnistajaid O. U.-d ja T. N.-i. Nende tunnistajate küsitlemine oleks viinud tema õigeksmõistmiseni. Oma väidetes toetus ta konventsiooni artikli 6 lõikele 1 ja lõike 3 punktile d, mis kõnealust kohtuasja silmas pidades sätestavad järgmist:

„1. Igaühel on ... temale esitatud kriminaalsüüdistuse üle otsustamise korral õigus õiglasele ... asja arutamisele ... seaduse alusel moodustatud õigusemõistmise volitustega institutsioonis.

3. Igal kuriteos süüdistataval on vähemalt järgmised õigused:

d) küsitleda ise või lasta küsitleda süüdistuse tunnistajaid, saavutada omapoolsete tunnistajate kohalekutsumine ja nende küsitlemine süüdistuse tunnistajatega võrdsel tingimustel.“

A. Osaliste väited

22. Valitsus oli arvamusel, et kaebaja soovis sisuliselt vaidlustada oma süüdimõistmise siseriiklikes kohtutes. Valitsus märkis, et Riigikohus oli

käsitlenud kõiki kaebaja kaebusi, analüüsides ka Euroopa Inimõiguste Kohtu asjakohast praktikat. Riigikohus oli leidnud, et kaebaja süüdimõistmine ei põhinenud ainult ega määravas ulatuses tunnistajate O. U. ja T. N.-i ütlustele. Lisaks sellele tuletas valitsus meelde, et EIÕK ülesanne ei ole asendada siseriiklike kohtute poolt asjaoludele antud hinnangut enda omaga. Samuti väitis valitsus, et artikli 6 lõike 3 punkt d ei anna kohtualusele piiramatut õigust nõuda, et tagataks tunnistajate ilmumine kohtusse. Valitsus leidis, et käesolevas asjas oli kriminaalmenetlus tervikuna olnud õiglane ja kooskõlas artikli 6 lõikega 1.

23. Kaebaja ei esitanud valitsuse avalduste kohta märkusi.

B. Kohtu hinnang

24. Algatuseks märgib EIÕK, et kuna artikli 6 lõike 3 punktis d sätestatud tagatised on osa kõnealuse artikli lõikes 1 sätestatud õigusest õiglasele asja arutamisele, käsitleb EIÕK kaebust kahe kõnealuse tunnistaja küsitlemise võimaluse puudumise kohta vaadeldes nimetatud kahte sätet koosmõjus (vt otsust kohtuasjas *Meftah ja teised vs. Prantsusmaa* [suurkoda], punkt 40, EIÕK 2002-VII, kaebused nr 32911/96, 35237/97 ja 34595/97).

25. EIÕK praktika kohaselt tuleb kõik tõendid esitada tavaliselt kohtualuse juuresolekul asja avalikul arutelul tagades võistleva argumenteerimise. Selle põhimõtte puhul esineb erandeid, kuid need ei tohi kahjustada kaitseõigusi; üldreeglina nõuavad artikli 6 lõige 1 ja lõike 3 punkt d, et kohtualusele tuleb anda piisav ja sobiv võimalus vastaspoole tunnistajat küsitleda ja risküsitleda kas ütluste andmise ajal või hiljem (vt 1997. aasta 23. aprilli otsust kohtuasjas *Van Mechelen ja teised vs. Madalmaad*, kohtuotsuste ja lahendite kogumik 1997-III, lk 711, punkt 51). Süüdimõistmine ei tohi üksnes või määravas ulatuses põhineda ütlustel, mida kaitsel ei ole olnud võimalik risküsitleda (vt muu hulgas *A. M. vs. Itaalia*, punkt 25, EIÕK 1999-IX, kaebus nr 37019/97, ja *Lucà vs. Itaalia*, punkt 40, EIÕK 2001-II, kaebus nr 33354/96, ning, kõige hiljutisem, 2005. aasta 26. juuli kohtuotsus asjas *Mild ja Virtanen vs. Soome*, punkt 42, kaebused nr 39481/98 ja 40227/98).

26. EIÕK tuletab meelde, et tõendite arvessevõetavus on eelkõige siseriikliku õigusega määratav küsimus. Üldjuhul on siseriiklike kohtute ülesanne hinnata neile esitatud tõendeid ning nende tõendite asjakohasust, mida süüdistatav soovib esitada. Süüdistatava kaebus, et tal ei ole lubatud teatavaid tunnistajaid küsitleda, ei ole piisav; ta peab lisaks oma taotlust põhjendama, selgitades, miks on tähtis asjaomased tunnistajad üle kuulata, kuşjuures nende esitatavad tõendid peavad olema vajalikud tõe väljaselgitamiseks (vt *Perna vs. Itaalia* [suurkoda], punkt 29, EIÕK 2003-V, kaebus nr 48898/99, edasiste viidetega). Artikli 6 lõike 3 punkt d ei nõua iga süüdistatavapoolse tunnistaja ilmumist ja ülekuulamist. Sätte

põhieesmärgiks, nagu sellele viitavad ka sõnad „samadel tingimustel“, on asjas „võrdsete võimaluste“ täielik tagamine (vt 1976. aasta 8. juuni kohtuotsus asjas *Engel ja teised vs. Madalmaad*, A-sari nr 22, lk 38–39, punkt 91).

27. Seega, kuigi harilikult on tunnistaja väljakutsumise vajalikkus või soovitatavus siseriiklike kohtute otsustada, võivad siiski esineda erandlikud asjaolud, mis võivad EIÕKi viia järeldusele, et mõne tunnistaja ülekuulamata jätmine ei olnud kooskõlas artikliga 6 (vt 2006. aasta 13. juuli kohtuotsus asjas *Popov vs. Venemaa*, punkt 179, kaebus nr 26853/04, 2004. aasta 18. mai kohtuotsus asjas *Destrethem vs. Prantsusmaa*, punkt 41, kaebus nr 56651/00, ja 1989. aasta 7. juuli kohtuotsus asjas *Bricmont vs. Belgia*, A-sari nr 158, lk 31, punkt 89).

28. Käesolevas asjas väitis kaebaja, et tal ei olnud võimalust küsitleda O. U.-d ja T. N.-i – tunnistajaid, kelle ütlused oleksid viinud tema õigeksmõistmiseni.

29. EIÕK märgib, et prokurör oli tuginenud süüdistuskokkuvõttes muu hulgas nende tunnistajate ütlustele, mis anti eeluurimise käigus, arvestades neid ütlusi kui süüstavaid tõendeid. Siiski ei mainitud tunnistajate O. U. ja T. N.-i kõnealuseid ütlusi maakohtu otsuses. Sellegipoolest märgib EIÕK ära ringkonnakohtu otsuses väljatoodud seisukoha, mis käsitles tunnistajate O. U. ja T. N.-i ütluste kasutamist tõenditena maakohtus. Ringkonnakohus leidis, et see oli olnud seaduspärane, kuna nende tunnistajate asukoht oli olnud teadmata. Riigikohus leidis, et kuigi O. U. ja T. N.-i ütluste avaldamine maakohtus põhjustas teatavaid kahtlusi, ei olnud kaebaja süüdimõistmine põhinenud ainuüksi ega määravas ulatuses nende tunnistajate ütlustel.

30. Ringkonnakohtu ja Riigikohtu põhjendustest ilmneb, et nad käsitlesid O. U.-d ja T. N.-i peaausjalikult süüdistuse tunnistajatena. Jõudnud järeldusele, et nende ütlused ei olnud ainsad ega määravad tõendid, millel kaebaja süüdimõistmine põhines, leidis Riigikohus, et alama astme kohtute otsuste tühistamiseks ei olnud põhjust.

31. EIÕK märgib siiski, et kaebaja kaitsja rõhutas asja arutamisel maakohtus mitmel korral, et asjaomaste tunnistajate ülekuulamine on vajalik. Oma kaebuses ringkonnakohtule vaidlustas ta maakohtu keeldumise kutsuda O. U. ja T. N.-i kohtusse, väites, et nad oleksid saanud anda ütlusi kaebaja kasuks. Veelgi enam, ta nõudis asja arutamisel ringkonnakohtus, et kuulataks üle T. N., kes viibis kohtusaalis. Oma kaebuses Riigikohtule kordas ta oma põhjendust, mis käsitles maakohtu keeldumist tunnistajate väljakutsumisest. Sellest lähtuvalt käsitles kaitse O. U.-d ja T. N.-i pigem oma tunnistajate kui süüdistuste tunnistajatena.

32. Kaebaja kaebused käsitlesid pigem asjaolu, et O. U.-d ja T. N.-i ei kuulatud kohtu üle, kui seda, et kohtud tuginesid põhjendamatult nende ütlustele. Riigikohus seda küsimust ei käsitlenud, vaid jättis kaebuse

rahuldamata põhjendusega, et alama astme kohtud ei olnud määravas ulatuses tuginenud nende ütlustele.

33. Mis puutub küsimusse, kas kaebaja on selgitanud, miks oli kõnealuste tunnistajate ülekuulamine oluline, siis võtab EIÕK arvesse ringkonnakohtu järeldust, et kaebaja kaitsja ei olnud täpsustanud, millist teavet ta oleks soovinud neilt saada. EIÕK märgib, et O. U. ja T. N. olid asjakohasel ajal viibinud kuriteo toimepanemise koha vahetus läheduses. EIÕK leiab, et kõnealuste tõendite asjakohasust tõe väljaselgitamisel oli tunnustanud prokurör, kuna nendele tugineti ka süüdistuskokkuvõttes, ja maakohus, kes rahuldab mitmel korral kaebaja taotluse O. U. ja T. N. välja kutsuda. Ja kuigi maakohus oma otsuses O. U. ütlustele ei viidanud, mainiti selles, et kaebaja ja M. K. olid olnud valmis O. U.-d pärast tema sekkumist ründama.

34. Siiski leiab EIÕK, et maakohus ei teinud kõike endast olenevat, et saavutada O. U. ja T. N.-i kohtusse ilmumine. Täpsemalt tegi maakohus järelduse, et nende asukoht on teadmata, üksnes asjaolu põhjal, et postiteenistus oli neile saadetud kohtukutsed tagastanud. Maakohus ei andnud politseile täitmiseks määrust kohaldada tunnistajate kohtusse toimetamiseks sundtoomist. Lisaks sellele ilmneb, et ringkonnakohtu mitte üksnes ei jätnud neid tunnistajaid kohtusse kutsumata, vaid keeldus ka küsitlemast kohtusaalis viibinud T. N.-i.

35. Võttes arvesse, et siseriiklikud kohtud ei teinud kõike endast olenevat, et tagada algselt prokuröri nimetatud ja seejärel kaitse kutsutud tunnistajate kohalolek ja ülekuulamine, ning et nad ei vaadanud asjakohaselt läbi kaebaja sellekohaseid taotlusi, leiab kohus, et kaebaja kaitseõigusi piirati sellises ulatuses, mis on vastuolus õigusega õiglasele kohtupidamisele. Selles tulenevalt on rikutud artikli 6 lõiget 1 koostoimes lõike 3 punktiga d.

II. KONVENTSIOONI ARTIKLI 41 KOHALDAMINE

36. Konventsiooni artikkel 41 sätestab:

“Kui kohus leiab, et konventsiooni või selle juurde kuuluvaid protokolle on rikutud ja Kõrge Lepinguosalise siseriiklik õigus lubab ainult osalist hüvitust, võib kohus vajadusel määrata kahjustatud poolele õiglase hüvituse.”

37. Pärast vastuvõetavuse otsuse tegemist ei esitanud kaebaja kaitsja ettenähtud tähtaja jooksul ühtegi nõuet õiglase hüvituse saamiseks, kuigi talle 12. jaanuaril 2006 saadetud kirjas paluti tal pöörata tähelepanu EIÕK reglemendi 60. reeglile, mis sätestab, et kaebaja, kes soovib saada õiglasi hüvitust konventsiooni artikli 41 alusel, kui EIÕK on tuvastanud tema konventsioonist tulenevate õiguste rikkumise, peab esitama konkreetse sellekohase nõude. Seega kuna EIÕK ei saanud vastust vastuvõetavuse otsusele lisatud kirjas märgitud tähtaja jooksul, leiab ta, et puudub alus

hüvituse summa väljamõistmiseks konventsiooni artikli 41 alusel (vt *Capeau vs. Belgia*, punkt 32, EIÕK 2005-I, kaebus nr 42914/98).

SELLEST LÄHTUVALT KOHUS ÜHEHÄÄLSELT:

leiab, et rikutud on konventsiooni artikli 6 lõiget 1 ja lõike 3 punkti d.

Koostatud inglise keeles ja tehtud teatavaks kirjalikult 12. aprillil 2007 kohtu reglemendi 77. reegli punktide 2 ja 3 kohaselt.

Claudia WESTERDIEK
sekretär

Peer LORENZEN
esimees